

γλινούδα, γλινούσα, γλιστρίνος, γλιστρό-
ψαρο, γλίτσα 10, γλίτσαρος, γλίτσης 4,
γλιτσοκωβίος, λαβέρα, μελιχάννα, μυ-
ξοῦ, σαλτακούδα, σαλιάρα.

γλινούδα ἡ, Μακεδ. (Ψυχικ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλίνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦδα.
Γλινού, τὸ ὅπ. βλ.

γλινούσα ἡ, ἐνιαχ. γλενούσα Νίσυρ. ἀγλενούσα Χάλκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλίνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦσα.
Γλινού, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γλινόχειλος ἐπίθ. ἐνιαχ. γλινόχειλος Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γλίνα καὶ χεῖλος.

Ὁ φέρων εἰς τὰ χεῖλη ἔλκη ἐκ τῶν ὁποίων ἐκρέει βλεν-
νώδες ὑγρὸν λευκὸν ὡς πύον. Συνών. γιалаμας Α1,
γιάλαμοχειλής, γλίνης, γλινεάρης.

γλινοχόρταρο τό, Χίος.

Ἐκ τῶν οὐσ. γλίνα καὶ χορτάρι.

Τὸ φυτὸν Ἐλξίνη ἢ διάχυτος (Parietaria diffusa) τῆς
οἰκογ. τῶν Κνιδιδῶν (Urticaceae).

γλινοχυλὸς ὁ, ἐνιαχ. γλινόχ'λες Σκυρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γλίνα καὶ χυλός.

Χυλὸς ἐξ ἀλεύρου, ὕδατος καὶ χοιρείου λίπους ἐνιαχ.:
Σὰν δὲν ἔχαμε ἄλλο φαί, τσ'γάρ'σα λίγη γλίνα τσ' ἔκαμα
γλινόχ'λε Σκυρ. Συνών. γουρουνοχυλός.

γλινόχωμα τό, Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Βερεστ. Γαρ-
γαλ. Κόκκιν. Λάλ. Λάμπ. Λυγερ.) — Δ. Λουκόπ., Ν. Ἔστ.
1(1927), 335 — Λεξ. Βλαστ. 297.337 γλινόχωμα Πελοπν.
(Πραστ.) γλινόχουμα Θεσσ. (Κρυόβρ.) Στερελλ. (Καρπεν.)
λινόχωμα Πελοπν. (Ἀναβρ. Δυρράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γλίνα καὶ χῶμα.

1) Ἀργιλλῶδες χῶμα Θεσσ. (Κρυόβρ.) Κρήτ. Πελοπν.
(Ἀναβρ. Βερεστ. Γαργαλ. Δυρράχ. Κόκκιν. Λάλ. Λάμπ.
Λυγερ. Πραστ.) Στερελλ. (Καρπεν.) — Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν.:
Εἶναι βαρικὸ χῶμα, γλινόχωμα Λάλ. Πᾶμε νὰ φέρωμε γλι-
νόχωμα νὰ κουραστανώσωμε τὸ φοῦρνο (νὰ κουραστανώσωμε
= νὰ ἐπιστρώσωμε κλίβανον μὲ συνεκτικὸν πηλόχωμα)
Πραστ. Φέρε λιγούλι γλινόχωμα νὰ φκειάσουμε τὸ φοῦρνο
Βερεστ. Τὰ κρινιά εἶναι ὅλα σκεπασμένα μὲ πλακόπετρες καὶ
ἀλειμμένα 'ς τὶς χαραμάδες μὲ γλινόχωμα (κρινιά=κυψέλαι)
Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀλεπόχωμα, γλίνα,
κιμιλιά, μελίστρα, μιλιστα, μπουτζόχι,
πηλός, σουμελόχωμα. 2) Γῆ τεφρόχρους εἰς γλοιώ-
δη κατάστασιν, ἢ ὁποία χρησιμοποιεῖται ἀντὶ σάπωνος
Κεφαλλ. Συνών. πηλός.

γλίντος ὁ, Κύπρ. (Πεδουλ.)

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐσ. λίνδος.

Εἶδος χόρτου ἐδωδίου καὶ ἀρωματικοῦ: Ἐθεῖ πολλοὺς
γλίντους μέσα 'ς τὰς λουφκιές. Νὰ πάης νὰ τοὺς φκάλης
(λουφκιές = λόχμες).

γλινώνω Ἡπ. (Ξηροβούν.) Θήρ. Κρήτ. Νάξ. γλινώνου
Θεσσ. (Μοσχολούρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλίνα.

1) Λιπαίνω Κρήτ. 2) Ρυπαίνω Ἡπ. (Ξηροβούν.) Κρήτ.
Συνών. γλινεάζω 3. 3) Ἀλείφω μὲ γλίνα, ἤτο:
μὲ ἀργιλλῶδες χῶμα Θεσσ. (Μοσχολούρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.):
Ἵστιρα ζ' μόναν χῶμα ποὺ γλίνουρι, οἴχναρι καὶ βουνιά καὶ
τοὺ ὁτρώναρι τοὺ φοῦρνο (γλίνουρι = ἐγίνετο πηλός) Μο-
σχολούρ. 4) Ἀμτβ., πήγνυμι, στερεοποιοῦμαι, ἐπὶ λίπους
ἢ λιπαρῆς οὐσίας Θήρ. Νάξ.: Ἡ σάλτσα τοῦ φαγητοῦ ἐγλί-
νωσε Νάξ.

γλινωτὸς ἐπίθ. Δ. Λουκόπ., Γεωργ., 194.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλίνα.

Ὁ ἀργιλλώδης: Χώματα γλινωτά.

γλῖος ὁ, Πόντ. (Ἰφ. Σούρμ.) γλῖο Πόντ. (Ἰφ.) Πληθ.
γλίοι Πόντ. (Ἰφ.) γλιάνοι Πόντ. (Ἰφ.) γλιάντοι Πόντ.
(Ἰφ.)

Τὸ ἀρχ. ἐλεῖος. Πβ. τὸ Λατιν. glis.

Τὸ ζῷον Σκίουρος ὁ κοινὸς (Sciurus vulgaris) τῆς οἰκογ.
τῶν Τρωατικῶν (Gliridae) ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Ἀμὸν γλίοι (ἐπὶ
τῶν ἐπιτυγχανόντων νὰ ἐλίσσωνται καὶ νὰ ἐκφεύγουν εὐκό-
λως ἀπὸ τὰς δυσκόλους περιστάσεις) Σούρμ.

γλιποδιὰ ἡ, Ἀντίπαξ. Παξ.

Πίθκν. ἐκ συμφύρ. τοῦ ἐπιθ. γλιστερός καὶ
τοῦ οὐσ. πολυποδιὰ (γλίσ[τερος] + πολυ)-
ποδιὰ).

1) Ἡ χερσαία σκολόπενδρα ἐνθ' ἄν. 2) Ἡ θαλασσία σκολό-
πενδρα ἐνθ' ἄν. 3) Εἶδος καλλωπιστικοῦ φυτοῦ μὲ λευκὰ
ἄνθη.

γλιστέρα ἡ, Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Πελοπν. (Γαργαλ.
Βαλτ. Βερεστ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Ποταμ. κ.ά.) ἐγλάστρα
Πόντ. (Χαλδ.) γλιτζέρα Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλιστερός. Ὁ τύπ. γλιτζέρα
κατ' ἐπίδρασιν τοῦ γλίτσα.

1) Τὸ ζῷον Σκώληξ ὁ γήινος (Lumbricus terrestris)
Πελοπν. (Γαργαλ. Βαλτ. Βερεστ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Πο-
ταμ. κ.ά.): Ἐμάζωξα καμπόσες γλιστέρες καὶ τὶς ἔδωκα
'ς τὰ κλωσσοπούλλια Γαργαλ. Ὁ Χρῆστος τοῦ Φιλώνη ἔ-
πιασ' ἓνα κοσσυφοπ'λλο σακά' 'ς τὰ ρέματα καὶ τὸ ταῖζει
οὐλο γλιστέρες αὐτόθι. Τώρα τὴν Ἀνοιξή ἀποβραδυοῦ βγαί-
νουνε 'κεῖνες οἱ μαγκοῦφες οἱ γλιστέρες ὅξω 'ς τὴν αὐλή
κ' εἶναι νιὰ σιχασὰ νὰ-ν-ντὶς γλέπεις Βαλτ. Συνών. βλ. εἰς
λ. γλίστρι 3. 2) Ἐπὶ ἀντικειμένου λείου, ὀλισθηροῦ
Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Πόντ. (Χαλδ.): Ἀσμ.

Κ' οἱ Τοῦρκοι σὰν τοὺ ἄκουσαν, πᾶνι νὰ τοὺν κοιμά-
σουν·
κάνουν τοὺ ἄλμπουρου σταυρὸ καὶ τοὺ σκοινὶ γλιστέρα
Σωζόπ.

γλιστεράδα ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλιστερός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άδα.

Ἡ ὀλισθηρότης. Συνών. γλίστράδα 1.

γλιστέρι τό, ἐνιαχ. ἐγλάστέρ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλιστέρα.

Τόπος ὀλισθηρός.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλιστέρ' Σκόπ.

